

Welkom en openingswoord

Welkom in deze viering op de derde zondag in de Paastijd, waarin wij namens u mogen voorgaan. In de naam van + de Vader, Zoon en Heilige Geest. Amen.

Elke zondag bij het binnenkomen in de kerk, worden wij ontvangen. En we voelen ons ook ontvangen. De boekjes liggen klaar. Een woord of gebaar van begroeting. De kaarsen zorgvuldig aangestoken. De klanken van het orgel. De ramen met hun levende kleuren. De altijd-brandende godslamp. Het tabernakel, geopend, waaruit de aanwezigheid van Christus spreekt. Tekenen dat er iets gaat gebeuren, en dat je niet alleen bent. Hier mag je blij en dankbaar zijn, maar ook verdrietig, onzeker of angstig. Hier, in de nabijheid van elkaar en in de nabijheid van God.

Onzekerheid en angst komen we ook tegen in het Evangelie van vandaag. Het is de tijd na de dood en Opstanding van Jezus. Het is ook de tijd waarin Jezus aan de leerlingen verschijnt. Vorige week hoorden we over de verschijning aan Thomas, de leerling die niet gelooft wat hem wordt verteld, en aan wie Jezus zijn wonden toont. Vandaag horen we opnieuw van een verschijning van Jezus aan zijn leerlingen; een verhaal over twijfel, angst, maar ook van nabijheid over de grens van de dood heen.

Laten we een moment stil zijn, om vergeving vragen voor waar we fouten maakten, en ruimte maken voor een nieuwe kans.

Overweging

Handelingen 3: 13-15, 17-19; Lucas 24: 35-48

Geloven is niet vanzelfsprekend. Geloven in de verrijzenis is niet evident. Het is eigenlijk een moeilijk te begrijpen gebeurtenis. Datzelfde ervaren we ook bij de verschijningsverhalen die we in de Paastijd lezen. Een dergelijke gebeurtenis na de dood past bijna niet meer in onze wereld met strikte scheiding tussen feit en fictie. Maar verschijningsverhalen in de Bijbel, zoals van vandaag, ademen een andere sfeer dan die van feit of fictie. Want gaat het bij de verschijning van Jezus om een logische kwestie? Gaat het om een soort raadsel dat opgelost moet worden? Of gaat het om een gebeurtenis die betrekking heeft op ons menselijk bestaan?

De Evangelielezing van vandaag wordt voorafgegaan door de verschijning van Jezus aan de Emmausgangers. Op het moment dat de Emmausgangers opgewonden aan de leerlingen vertellen wat hen is overkomen, is Jezus daar opnieuw. Op dat

moment stappen we in de lezing van vandaag. En dan ontvouwt zich iets. Opeens is Jezus daar, tussen de leerlingen, en wenst hen Vrede. “Vrede zij U”. Het is als het ware zijn herkenbare groet. Een groet van vrede, een groet van rust. We zouden het kunnen zien als zijn teken van ‘Ik ben er’. Wanneer hij merkt dat de leerlingen angstig zijn en twijfelen, zegt hij: “Kijk maar. Voel maar. Zie mijn handen en voeten”. Een heel lichamenlijk teken van ‘Ik ben er’. De angst van de leerlingen slaat om in vreugde, maar ze zijn nog steeds vertwijfeld. Dan vraagt Jezus: “Hebben jullie iets te eten?” De leerlingen geven hem een geroosterde vis, die hij ontvangt en opeet. Een uiterst menselijke situatie en eigenlijk vinden we het ook wel een vreemd tafereel bij een verschijning. Of, is het juist een uiterst duidelijk teken van: ‘Ik ben er, dicht bij jullie’.

In de lezing is het alleen Jezus die spreekt. De leerlingen zijn sprakeloos. Blijven sprakeloos. Ze zijn angstig, vertwijfeld, maar ze wenden zich niet af. Jezus lijkt hun angst en onzekerheid ook te begrijpen. Die mag er zijn. Gaandeweg ervaren ze steeds meer dat Hij op een andere, een nieuwe manier levend bij hen is. Net zoals in ons leven een overleden geliefde bij ons is. Die zich met ons verstrengelt, niet als last maar als liefde.

Na de dood van Jezus merken de leerlingen pas echt wat Hij, door zijn manier van leven, bedoeld had. Dan is hij hen echt nabij. Dan krijgt hun geloof vorm en gaan zij van hem getuigen. Of, zoals Lucas het vandaag uitdrukt: ‘Toen opende Hij hun verstand om de Schriften te begrijpen’. De preek van Petrus tot het Joodse volk, uit de eerste lezing, is een bewijs van hun getuigenis. Petrus roept het Joodse volk op om tot inkeer te komen. Want dan zullen hun zonden vergeven worden.

De aanwezigheid van angst en onzekerheid ervaren we allemaal in ons leven, soms meer en soms minder. Kunnen wij, net als de leerlingen, het gesprek dan stil laten vallen? Niet alleen het gesprek met de ander, maar juist ook het gesprek met jezelf. Jezelf tijd gunnen, twijfel toelaten, rustig blijven, wachten. Ondanks obstakels. Vertrouwen op de nabijheid van God, om last en onzekerheid aan te kunnen. En geloven in opstaan en voortgaan, geen angst hebben voor morgen.

Geen angst hebben voor morgen. Dat staat ook in de laatste strofe van de psalm van vandaag, Psalm 4: “In vrede leg ik mij neer en meteen slaap ik in, want u, Heer, laat mij wonen in een vertrouwd en veilig huis”. Een vertrouwd en veilig huis, daar zijn we nu samengekomen. En vanuit dit huis kunnen we de boodschap van Jezus in ons opnemen en verder uitdragen. Een huis waar we Hem horen zeggen: ‘Wees niet bang, twijfel niet, ik ben er’.

Cecile Kuijpers

18/04/2021